

[Erik Eriksen.]

geringspartier gik skarpt imod den, og skønt valutavanskelighederne for længst er overvundet, synes regeringen naturligvis fast besluttet på at bibeholde denne beskatning af det daglige forbrug. Dens provenu er omsat i øgede statsudgifter. Men altså, kan det siges tydeligere? Selv ministerjaketten har jo sin skat. Den kan måske komme til at føles stærkere, når vi kommer lidt længere hen i tiden.

Jeg tror egentlig, at retsforbundets vælgere for en meget, meget stor dels vedkommende er udprægede idealister og mere liberalistisk indstillet end de fleste af os andre. Nu spørger jeg: er det virkelig muligt, at de fortsat kan eller vil finde sig i den omstilling, som partiets ministre foretager i partiets politik på lang sigt? Det må dog være en chokerende forskel på før og nu, mellem ord og handling.

Jeg er aldeles overbevist om, at de tre regeringspartiers vælgere i meget høj grad føler, at de savner et fælles idégrundlag. Deres repræsentation her i tinget vil ikke være i stand til at tilsløre denne kendsgerning. Heroverfor står venstre og det konservative folkeparti, de to liberale oppositionspartier, i et naturligt samarbejde. Jeg er helt overbevist om, at udviklingen, tidens krav om en erhvervsfremmende politik til afløsning af fordelingspolitikken, vil give disse partier øget styrke.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen omtalte ganske kort det radikale venstres landsmøde i forskellige passus af sin tale. Vi ved jo fra pressen, at den højtærede økonomiminister ved den lejlighed holdt det, man kalder en politisk festtale. Nu er der af referater fra mødet et og andet, som tyder på, at det stod lidt skralt til med feststemningen, og det forklarer måske, at den højtærede minister ved denne lejlighed holdt en tale, som fik mig til at mindes det gamle barnedigt om den lille nisse, der rejste med ekstrablad fra land til land for at finde verdens største mand.

Jeg er heller ikke i tvivl om, at den højtærede minister for længst har fundet ham. Det kan måske give ham en særlig ret til at uddele århundredprisen, som han gjorde ved den lejlighed. Han mente, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde gjort sig skyldig i århundredets største politiske fejlurdering. Det er jo store ord — især for en mand, som sad i den regering, der havde ansvaret for Danmarks sikkerhedspolitik i årene og dagene op til den 9. april 1940. Men lad nu sådanne overdrivelser ligge, det interessante er jo, at hele den tale afspejler en stadig kredsen om at placere ansvaret — og ikke æren — for den høje regeringsdannelse. Trods feststemte toner ved regeringens anden fødselsdag, som også det ærede medlem hr. Per Hækkerup prøvede på at falde ind i, er man stadig optaget af at forklare, hvorfor vi ikke fik en anden regering her i landet, og hvem der bærer skylden for, at det gik, som det gik.

Og det er i sig selv forståeligt nok. Skal århundredpriser nemlig uddeles, tør man måske karakterisere den nuværende regering som århundredets heldigste regering, hvem selv vejrguderne har tilsmilet med en mild vinter og et solfyldt forår; men som erfarne spillere ved ministrene imidlertid, at heldet er lige så omskifteligt som kvindeluner.

Derfor har de højtærede ministre hr. Jørgen Jørgensen og hr. Oluf Pedersen i udtalelser til Aktuelt i anledning af 2 års dagen stemt harpen til lovsang for regeringens fortrinlighed. Det er forståeligt, at netop disse to ministre har brug for harpeklang, for retsstatsvælgerne i Ålborg er jo i færd med at spinde det net, som den højtærede fiskeriminister skal indfanges i på næste valgdag. Og det radikale landsråd har umiddelbart før fødselsdagen gjort kort proces med den højtærede undervisningsminister, hvis stjerner så brat er blegnet på det radikale firmament. Disse to begivenheder fortæller mere end lovord og jubelsang, hvad der rører sig hos de to mindre regeringspartiers tillidsmænd.